

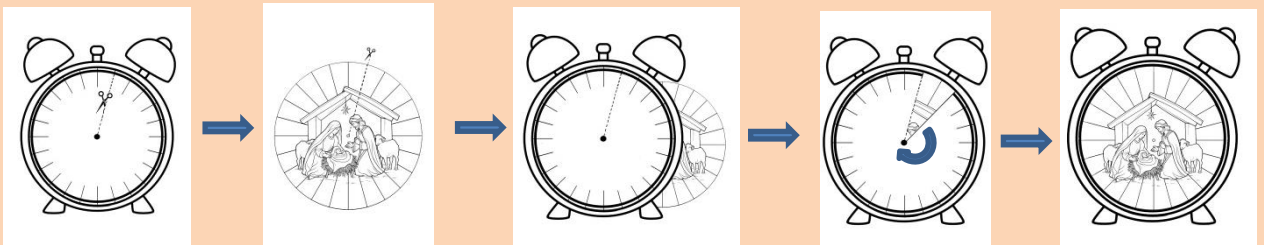
ADVENTNÍ ČAS PRO DĚTI

2025

Jak si sestrojít Adventní hodiny?

- ❖ Vystříhni si obrázek Adventních hodin
- ❖ Prostříhni přerušovanou čáru mezi 24 a 1
- ❖ Vystříhni si obrázek betléma
- ❖ Nastříhni obrázek po přerušované čáře až ke středu
- ❖ Obrázek betléma umísti za obrázek Adventních hodin a jejich středy spoj špendlíkem
- ❖ Kousek obrázku betléma prostrč průřezem v hodinách
- ❖ Každý den vysuň obrázek o jeden dílek
- ❖ Až budeš mít celý betlém, je tu Štědrý den
- ❖ Vymaluj si obrázek

1. PROSINEC

Už se to blíží. Za malý čas jsou tu Vánoce. I když...

Když se na něco moc těšíme, čas se vleče jako šnek, a tak je to zároveň skoro celá věčnost, i když se nám to zdá za chvíli. Mám pravdu?

Tak si to čekání na Ježíška trochu zpříjemníme. Budeme si po částech povídat příběh o tom, jak se Ježíšek narodil. A aby to čekání rychleji utíkalo, každý den si ještě posuneme kolečkem na vánočních hodinách – vždy o jeden dílek. Až projdeme všech 24 okýnek u hodin, doputujeme společně všichni do Betléma.

Jste připravení?

Tak poslouchejte...

2. PROSINEC

Před mnoha a mnoha lety ve městě Nazaret žila dívka jménem Marie. Byla to dívka krásná a hodná, dívka dobrého srdce, která následovala slovo Boží a žila podle něj. V té době to bylo výjimečné, protože lidé se od Pána začali vzdalovat. Přestávali se k němu obracet ve svých potřebách a zároveň přestávali naslouchat jeho vůli. Začali propadat škaredému chování k sobě i svým kamarádům, a to se Pánu nelíbilo. Rozhodl se proto, že na svět pošle svého syna, který lidi vrátí zpět na správnou cestu k němu. Jako matku pro svého syna si zvolil právě Marii.

3. PROSINEC

Marie se jako každý večer modlila u svého lůžka. Tu se najednou před ní objevil archanděl Gabriel, posel Boží, aby jí svěřil velké tajemství: **„Bud’ zdráva, milostiplná, Pán s tebou. Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“** (Lk 1, 28-31)

Marie se polekala. Já mám mít dítě? Vždyť ještě nejsem za Josefa provdaná, co by tomu řekl? Ale protože věřila Bohu, uklidnila se a svěřila se do Jeho rukou. Pokorně souhlasila, že se stane maminkou Spasitele: **„Ať se stane podle tvého slova!“** (Lk1, 38)

4. PROSINEC

Archanděl Gabriel byl rád, že Marie souhlasila, a proto jí prozradil i další tajemství. Její příbuzná, která bydlí daleko v horách, teta Alžběta, se zanedlouho stane také maminkou. A to i přesto, že byla již v pokročilém věku. Marie z této zprávy měla ohromnou radost, tolik si její teta přála mít děti a teď se díky Boží vůli její přání splní. Hned se rozhodla, že tetu navštíví, aby jí pomohla všechno připravit na příchod miminka.

5. PROSINEC

Alžběta se návštěvy Marie nemohla dočkat. Jakmile se otevřely dveře a v nich se objevila Marie, vyhrkla: **„Zdrávas Maria, požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého!“** (Lk 1, 42)

Marii tento pozdrav překvapil. Jak teta může vědět, že i ona čeká dítě? Vždyť o tom, co se jí onoho večera stalo, nikomu nepověděla. Alžběta si všimla jejích rozpaků, usmála se na ni a řekla: „Já ti povím, co se nám přihodilo.“ Při těchto slovech si jemně hladila břicho, ve kterém se její dítě lehce zachvělo, kdykoliv slyšelo Mariin hlas.

6. PROSINEC

Alžběta se za Zachariáše provdala už před mnoha lety. Společně snili o domě plném dětí, ale bohužel jim toto přání nebylo vyslyšeno. Když společně zestárli a s nadějí na potomka se rozloučili, stala se jim zvláštní příhoda. Zachariáš vykonával službu v dalekém chrámě. Tu najednou se před ním zjevil archanděl Gabriel: **„Neboj se, Zachariáši, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan.“** (Lk 1, 13)

Zachariáš tomu ale nechtěl věřit. Vždyť on i jeho žena už mají svůj věk. Anděl zklamaně zavrtěl hlavou: **„Teď zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas!“** (Lk1, 20) A jak anděl řekl, tak se stalo. Zachariáš oněměl.

7. PROSINEC

Po skončení služby v chrámě se Zachariáš vydal domů. Tam ho čekala šťastná Alžběta. Sotva ho uviděla na pěšině vedoucí k jejich domovu, vyběhla mu naproti, aby se s ním podělila o radost, kterou prožívala. „Bůh vyslyšel naše přání!“ volala na něj už z dálky. „Budeme mít děťátko!“ Teď uvěřil i Zachariáš, jaký dar dostali. **„Neboť u Boha není nic nemožného.“** (Lk 1, 38)

8. PROSINEC

Marie se zatajeným dechem vyslechla Alžbětin příběh. Ano, u Boha není nic nemožného a ony dvě jsou toho jasným důkazem.

Marie u Alžběty zůstala tři měsíce a pak už se musela vrátit domů. Nečekal ji lehký úkol. Musela vše povědět Josefovi, který byl její snoubenec a o ničem zatím neměl ani tušení. Jak toto přijme?

Když mu Marie povyprávěla o andělovi a o tom, co jí řekl, a že ona tento úkol od Boha přijala, byl Josef v rozpacích. Jak se k tomuto údělu postavit? Chtěl se s Marií rozejít, ale zároveň jí nechtěl ublížit. Jak by se lidé na Marii dívali jako na svobodnou maminku? Kdo by jí uvěřil příběh, který mu právě řekla?

A protože takto Josef smýšlel, potvrdil, že je dobrého srdce, a tak i jemu se v noci zjevil anděl: **„Josefe, Davidův synu, neboj se vzít k sobě svou manželku Marii; neboť co v ní bylo počato, pochází z Ducha svatého, porodí syna a dáš mu jméno Ježíš.“** (Mt 1, 20-21) A tak Josef slíbil, že se o Marii i dítě postará.

9. PROSINEC

Mezitím se v horách schylovalo k narození dítěte Zachariáše a Alžběty. Když nastal ten den, kdy mělo dítě přijít na svět, sešli se k domu Zachariáše všichni jeho příbuzní i sousedi, aby se společně mohli z narození potomka radovat. Když dítě přišlo na svět, všichni netrpělivě čekali, jaké jméno pro syna jeho rodiče vyberou. Tenkrát se většinou volilo jméno po otci či dědečkovi, ale Alžběta všem řekla, že jejich syn ponese jméno Jan. To všechny překvapilo. Vždyť nikdo ze Zachariášova rodu takové jméno nemá. Obrátili se proto přímo na Zachariáše – hlavu rodu, jaké jméno vybral on. Zachariáš, stále němý, si vyžádal tabulku a na ni napsal: „**Jeho jméno je Jan.**“ (Lk1, 63)

10. PROSINEC

Jakmile otočil Zachariáš tabulku k lidem a oni si přečetli, že se jeho syn opravdu bude jmenovat Jan, naplnilo se vše, co prorokoval archanděl Gabriel. Zachariáš opět začal mluvit. A tak mohl všem zúčastněným říct, co se mu přihodilo ve chrámě. Vyprávěl jim o zjevení anděla, o jeho slovech, o tom, jak nevěřil i jak byl potrestán němotou. Sousedé ho napjatě poslouchali. Když se dověděli, jaké milosrdenství Zachariáš od Pána dostal, začali Boha všichni chválit a radovat se. Uvědomovali si, že Hospodin dal Janovi velký úkol.

11. PROSINEC

A měli pravdu. Jan byl opravdu Bohem vyvolen. Měl se stát Ježíšovým předchůdcem. Jeho úkol byl připravit lidi na příchod Spasitele. Takto si Hospodin počínal již párkrát před narozením Jana. Vyvolil muže – dnes jim říkáme proroci – kteří hlásali slovo Boží a lidem sdělovali Boží vůli. Nabádali je, aby se nevzdalovali od Boha, ale naopak aby jejich oči i srdce byla Bohu otevřená, aby se vzdali špatného života a svůj život naplnili radostí a láskou k Pánu. Byli to prostředníci mezi Bohem a člověkem. Také lid upozorňovali, že zanedlouho má přijít Spasitel. A na setkání s ním musí být každý z nich připraven.

12. PROSINEC

Jan byl Bohem vyvolen stát se prorokem. Aby Jan svůj úkol mohl dobře naplnit, musel odejít na poušť, kde strávil 40 dní. Žil tam velmi skromně, jedl jen kobylinky a med. Soustředil se hlavně na modlitbu – na rozhovor s Pánem, aby dobře porozuměl tomu, co od něj Bůh žádá.

13. PROSINEC

Když byl Jan připraven plnit úkol, odešel z pouště do krajiny řeky Jordánu. Tam začal hlásat to, co mu dal Pán na poušti poznat. Pán chtěl, aby se lidé opět navrátili k němu. Toho mohou dosáhnout ale jedinečně tak, že se zřeknou svého starého života. Vše, co v něm je špatné (pomluvy sousedů, nepřejícnost, lakota) musí nahradit dobrým (musí se dělit s druhými, nad nikoho se nepovyšovat).

14. PROSINEC

Jan při svých promluvách k shromážděnému lidu připomínal slova dřívějších proroků. Ti lid často napomínali – „**Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!**“ (Iz 40, 3) Tím samozřejmě proroci neměli na mysli, že mají jít opravit cesty, zasypat díry a odvalit velké kameny. Přeneseně tím chtěli lidem říct, že mají „opravit“ své životy, vyčistit si svá srdce od všeho zlého.

15. PROSINEC

Proroci k napomínání ale vždy přidali i radu, jak to udělat, abychom byli lepší, Pánu milejší. Jednou z rad je cvičení se v pústu. Púst se drží třeba od masa, sladkostí (a v dnešní době třeba i od televize a počítače). Když si něco (třeba sladkost) odřekneme, cvičíme tak svoji vůli (nedáme si ji, i když na ni máme velkou chuť). Pokud mám pevnou vůli, mohu se na ni spolehnout v době, kdy mě pokouší něco zlého. Abych se mohl zříct všeho pokušení, je potřeba právě mít pevnou vůli.

16. PROSINEC

Další cestou, jak se navrátit k Pánu, je mít k němu důvěru, věřit mu za každých okolností. Důvěru v Pána získám tím, že se budu modlit. Modlitba je rozhovor s naším Pánem. Tím, že si s Bohem povídám, že mu svěřuji vše, co mě trápí, co se mi přihodilo – dobrého i špatného – prohlubuji naše společné přátelství.

Někdy se může stát, že se mi nechce povídat. To nevadí, ale i v těchto dnech je potřeba se pomodlit. K tomu slouží takové básničky, které odemykají naše srdce. Pán se tak při naší modlitbě může podívat přímo do něj. Ví, za co a proč se modlíme, aniž bychom to vyslovili nahlas. Modlit se tak můžeme sami nebo s maminkou, tatínkem, sestrou, bratrem či kamarádem. Můžeme být dva, tři i sto najednou, protože **„kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“** (Mt 18, 20) Což znamená, že Pán je v modlitbě vždy s námi.

17. PROSINEC

Proroci hlásali obrácení ve vztahu k Bohu – k tomu slouží modlitba, ve vztahu k sobě samému – k tomu nám slouží půst a také ve vztahu k našim bližním – to jsou skutky lásky neboli almužna. Dar pro druhé, otevřené oči k potřebám druhého. Upozadit sebe a vnímat, co druhý potřebuje, čím mu udělat radost, jak mu pomoci. To je to, co je Bohu milé. **„Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těch nejmenších bratrů, mně jste učinili.“** (Mt 25, 40)

18. PROSINEC

Janova slova byla sice neúprosná, ale působivá. Lidé za ním přicházeli z blízka i ze vzdálených krajin. Poslouchali ho, následovali ho, vyznávali mu své hříchy a činili pokání na jejich odpuštění. Jan na znamení očisty tyto lidi křtil vodou z Jordánu. Mnoho lidí si myslelo, že on je ten Spasitel, kterého slibovali dávní proroci. Jan jim ale vysvětloval, že on byl Bohem poslán, aby připravil lidi na setkání se skutečným Spasitelem, který přijde již brzy. On má lidi naučit, jak očistit svá srdce, aby mohli poznat a přijmout Ježíše. On lidi křtí vodou na znamení očištění, Ježíš bude křtít Duchem Svatým, který dá člověku moudrost a poznání Boha.

19. PROSINEC

Vraťme se ale k Marii a Josefovi. Nedlouho po tom, co se Marie vrátila od Alžběty, vyhlásil císař sčítání lidu. Císař potřeboval vědět, kolik lidí žije v jeho krajině, aby věděl, kolik peněz má očekávat z daní. Byla vybraná města, kam se všichni lidé z kraje musí dostavit, aby je císařští úředníci mohli spočítat. Město určené pro Josefa byl vzdálený Betlém. Josefa čekala několikadenní cesta. Jenže Marie už každým dnem očekávala narození syna. Nemohla tedy zůstat sama doma, a tak musela Josefa do Betléma doprovodit. Pomocníkem na tu dlouhou cestu jim byl oslík, na kterém se Marie mohla vézt.

20. PROSINEC

Cesta do Betléma byla daleká a únavná. Oslík s Marií na zádech se pomalu šoural po kamenité cestě. Josef opíraje se o svou hůl šel vedle nich. Velký kus cesty již měli zdolaný, ale Betlém byl pořád ještě v nedohlednu. Všichni už byli značně unaveni. Nepovídali si, jen tiše ukrajovali krůček po krůčku z cesty. Poslouchali klapání oslíkových kopýtek, šelestění větru v korunách stromů a přemýšleli, co je v Betlémě asi čeká. Marie, stejně jako všechny maminky, které tuší, že čas porodu se naplňuje, byla trochu nervózní. Prorok Micheáš totiž říkal: „**Hospodin mi řekl o tobě, Betléme. Jsi nejmenší mezi judskými městy, a přece z tebe povstane největší vládce v Izraeli. Budeš pást své stádo jako dobrý pastýř a všichni, kdo půjdou za ním, spočnou v bezpečí. Bude vládnout navěky a přinese pokoj každému, kdo ho přijme.**“ (Mich 5, 1) Ano, v Betlémě se narodí můj syn, říkala si Marie.

21. PROSINEC

Narození Ježíše bylo očekáváno dlouho předtím, než se Marie s Josefem na cestu vydali. Do Spasitele, který přijde vykoupit svět před smrtí, vkládali velké naděje. Prorok Jeremiáš připravoval lid na tento moment: „**Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi.**“ (Jer 23, 5) A ten den se teď rychle přibližoval.

22. PROSINEC

Micheáš a Jeremiáš nebyli však jedinými proroky, kteří mluvili o narození krále. Prorok Izaiáš říkal: „**Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, Bůh je s námi.**“ (Iz 4, 14) Všichni se mu smáli. Jak by žena, která není provdána za muže, mohla otěhotnět. A přesto se to stalo. Marie si spokojeně pohladila bříska, kde právě spinká její synek. Za chvíli již dojdou do svého cíle. Betlém už je nadohled. Už vidí první střechy domů a za malý okamžik již budou stát před branami města.

23. PROSINEC

Jenomže Marie s Josefem nebyli jediní, kdo do Betléma na sčítání zamířili. Betlém je přeplněn lidmi. Všichni shání nějaké místo na přespaní, už se šerí, za chvíli bude noc. Josef v naději zaklepal na hostinec. „Tady je plno, je mi líto,“ krčil rameny hostinský. „Snad by se někde našlo trochu místa pro mě a ženu,“ prosil Josef. Hostinský si s lítostí prohlédl Marii. Těhotná žena by neměla nocovat někde na ulici. „Snad se trochu místa najde ve chlévě, je tam čisto a teplo – pokud by vám to nevadilo,“ řekl v rozpacích hostinský. Pak je zavedl do chléva, byla tam strakatá kráva a chundelatý beránek a dost místa nejen pro oslíka, ale i pro Josefa s Marií. Do ohrádky ke kravce dal Josef oslíka a na zemi ustlal slámu pro Marii i sebe. Po náročné cestě konečně oba ulehli ke spánku.

24. PROSINEC

Tu noc se to stalo. Naplnila se slova všech dávných proroků. V Betlémě, ve chlévě na seně se narodil Ježíšek!

Josef vystlal jesličky senem, Maria děťátko zabalila do čisté plenky, kravička zabučela a beránek zazvonil zvonečkem na přivítání Spasitele.

V ten stejný čas, kdy Marie ukládala Ježíška do jesliček a zpívala mu ukolébavku, se na protějším kopci nad Betlémem páslo stádo ovcí. Jejich pasáčky náhle probudilo ostré světlo. Pastýři se vylekali, ovce poplašeně bečely. Z nebes se ozval vlídný hlas: **„Nebojte se!“** Pastýři v záři světla spatřili nádherného anděla Páně. **„Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: v městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude znamení: Naleznete děťátko zavinuté do plenek a položené v jeslích.“** (Lk 2, 10-12)

Když anděl domluvil, z nebe začali sestupovat další andělé, až zaplnili celý obzor a radostně zpívali, chválili a velebili Boha: **„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“** (Lk 2, 14)

Pastýři neváhali, hned utíkali do Betléma, aby našli jesličky, ve kterých je uložen král.

Město poklidně spalo, jen nad chlévem za hostincem se rozzářila do černé a tiché noci velká hvězda. Ta jim dávala znamení, kam mají jít.

Když celí nedočkaví vstoupili do chléva, spatřili v přítmi Josefa s Marií. Ano, v jesličkách dřímal malý Ježíšek. Tak jak jim řekl anděl. Neváhali a hned před jesličkami poklekli, aby se poklonili Králi. Pak Marii a Josefovi pověděli, co se jim přihodilo a co jim anděl o miminku řekl. **„Maria pak všechny ty věci pečlivě uchovávala a v srdci o nich rozvažovala.“** (Lk 2, 19)

